

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Paszyńska-Michałowska

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2014 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Urzędu (...) w W.

przeciwko W. B.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 25 września 2013 r.

sygn. akt I C 356/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 734 zł (siedemset trzydzieści cztery złote) z ustawowymi odsetkami od dnia 30 marca 2012 r. do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO A. Paszyńska - Michałowska.

UZASADNIENIE

Powód Urząd (...) z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego W. B. kwoty 734 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 marca 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że na podstawie zawartej z pozwanym umowy świadczył na jego rzecz usługi polegające na wykonywaniu dozoru technicznego nad urządzeniami technicznymi – dźwigami. Za dozór techniczny nad wskazanymi urządzeniami, zaewidencjonowanymi w ewidencji Urzędu (...), powód naliczył pozwanemu opłatę roczną za 2012 r. w kwocie 734 zł. Pozwany nie uregulował wspomnianej kwoty, wobec czego powód wystąpił o zasądzenie przysługujących mu należności na drogę procesu sądowego.

W dniu 11 lutego 2013 r. referendarz sądowy wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty. Domagając się oddalenia powództwa wskazał, że roszczenie powoda jest niezasadne ze względu na brak doręczenia pozwanemu faktury za dozór techniczny za 2012 r. oraz ze względu na zmianę podmiotu, na rzecz którego świadczone są usługi dozoru technicznego. Pozwany podniósł, że do 2011 r.

regulował należności powoda z tytułu dozoru technicznego nad windami, jednakże począwszy od odpłaty rocznej za 2012 r. należności te powinny być egzekwowane od Wspólnoty Mieszkaniowej (...) ul. (...)/Plac (...) – a nie od pozwanego. Wobec powyższego żądanie od pozwanego odpłaty rocznej za dozór techniczny w 2012 r. jest bezpodstawne.

Wyrokiem z dnia 25 września 2013 r. Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu:

1. oddalił powództwo,
2. kosztami postępowania obciążył powoda i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 197 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Powód złożył apelację od wyroku Sądu Rejonowego, zaskarżając wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- a. mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie przepisu postępowania, art. 233 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów i niedokonanie wszechstronnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności zeznań pozwanego świadczących o tym, iż nie poinformował powoda o zmianie podmiotu eksploatującego urządzenie techniczne,
- b. mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie prawa materialnego, tj. przepisów ustawy o dozorze technicznym i aktów wykonawczych do tej ustawy, poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że pozwany nie był zobowiązany do zapłaty należności z tytułu odpłaty rocznej za sprawowanie dozoru technicznego w 2012 r., pomimo braku poinformowania powoda do dnia 15 grudnia 2011 r. o zmianie eksploatującego urządzenia techniczne, za które naliczono opłatę,
- c. mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie prawa materialnego dotyczącego przepisów o umowie zlecenia – art. 749 k.c., art. 746 § 1 k.c. w zw. z art. 61 § 1 k.c. – poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że wygaśnięcie umowy zlecenia mogło nastąpić bez zawiadomienia dającego zlecenie.

Z powołaniem na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 734 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 marca 2012 r. do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu w obu instancjach według norm przepisanych.

Ze względu na fakt, że Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, niniejsze uzasadnienie ogranicza się jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podzielił zapatrywanie skarżącego, iż przysługuje mu od pozwanego odpłata roczna za czynności dozoru technicznego za 2012 r. Przedmiotowej odpłaty skarżący może dochodzić od pozwanego ze względu za fakt, że między stronami niniejszego procesu nawiązał się zobowiązaniowy stosunek cywilnoprawny mający swe źródło w umowie zawartej przez strony.

W nawiązaniu do powyższego należy wyjaśnić, że przeprowadzenie badań urządzeń technicznych i wykonanie czynności sprawdzających przez jednostki dozoru technicznego następuje na podstawie umowy. Z umowy tej wynika prawo jednostki dozoru technicznego do wynagrodzenia za przeprowadzone badania i wykonane czynności sprawdzające w formie odpłaty, której wysokość określa rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 26 listopada 2010 r. w sprawie wysokości odpłat za czynności jednostek dozoru technicznego (Dz.U. 2010.229.1502 ze zm.). Prawo to skorelowane jest z obowiązkiem uiszczenia odpłaty, obciążającym drugą stronę zawartej umowy. Umowa o przeprowadzenie badań urządzeń technicznych i wykonanie czynności sprawdzających jest umową o świadczenie usług, która nie została uregulowana ani przepisami ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym (t.j.

Dz.U. 2013.963 ze zm.), ani żadnymi innymi przepisami szczególnymi. Do wskazanej umowy należy zatem stosować przepisy Kodeksu cywilnego o umowie zlecenia na podstawie art. 750 k.c. (zob. wyrok SN z dnia 30 czerwca 2005 r., IV CK 771/04, LEX nr 159095 oraz postanowienie WSA w Warszawie z dnia 9 maja 2008 r., VI SA/Wa 244/08, LEX nr 1062294).

Przenosząc powyższe spostrzeżenia na grunt rozpoznawanej sprawy należy zaznaczyć, że pozwany niewątpliwie był stroną umowy o przeprowadzenie badań urządzeń technicznych i wykonanie czynności sprawdzających, która łączyła go z powodem, wobec czego obciążał go obowiązek uiszczenia na rzecz powoda opłat rocznych z tytułu wykonywania dozoru technicznego nad urządzeniami technicznymi podlegającymi dozorowi (windami). Pozwany obowiązkowi temu nie zaprzeczał i regularnie uiszczał opłaty za dozór techniczny aż do 2011 r. Opłaty rocznej za 2012 r. pozwany nie zapłacił stojąc na stanowisku, że powinna ona zostać uiszczona przez wspólnotę mieszkaniową, która w latach wcześniejszych nie funkcjonowała, jednakże w 2011 r. podjęła uchwałę o wyborze zarządu i dlatego – zdaniem pozwanego – począwszy od opłaty za 2012 r., należności z tytułu dozoru technicznego obciążały już wspólnotę, a nie pozwanego, administrującego uprzednio nieruchomością wspólną.

Wobec stanowiska pozwanego podkreślić należy, że pozwany nie wykazał jakichkolwiek okoliczności, które świadczyłyby o zwolnieniu go z obowiązku wniesienia opłaty rocznej za dozór techniczny w 2012 r. Pozwany nie dowiódł w szczególności, by w okresie, w którym doszło do wykonania czynności dozoru przez powoda i powstania zobowiązania do uiszczenia za nie opłaty, stron nie wiązała już umowa o przeprowadzenie badań urządzeń technicznych i wykonanie czynności sprawdzających. Powód nie wykazał bowiem, by umowa zawarta przez niego z Urzędem (...) została rozwiązana, choćby przez jej wypowiedzenie (zob. wyjaśnienia pełnomocnika pozwanego – k. 62). Powód nie udowodnił również, by rzeczona umowa – w zakresie obowiązku uiszczenia opłaty za 2012 r. – została zmieniona przez strony, bądź by doszło do zwolnienia pozwanego z długu (art. 508 k.c.). Pozwany nie wykazał nadto, by obowiązek uiszczenia opłaty za 2012 r., wynikający z istniejącego w tym okresie między stronami niniejszego procesu stosunku umownego, został przejęty przez inny podmiot. Trzeba tu zwrócić uwagę na instytucję przejęcia długu uregulowaną w art. 519 k.c. i nast. Przez przejęcie długu wspólnota mieszkaniowa mogłaby teoretycznie wstąpić w miejsce pozwanego – jako zobowiązanego do zapłaty z tytułu umowy zawartej przez niego z powodem. Pozwany zostałby wówczas zwolniony z obowiązku świadczenia i mógłby zasadnie domagać się oddalenia powództwa. Należy jednak zaznaczyć, że umowa o przejęcie długu powinna być pod rygorem nieważności zawarta na piśmie. To samo dotyczy zgody wierzyciela na przejęcie długu (art. 522 k.c.). Materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania nie wskazuje natomiast, by w okolicznościach sprawy doszło do skutecznego zawarcia umowy o przejęcie spornego długu pozwanego, zwłaszcza że spełnione musiałyby zostać przywołane powyższej wymogi co do formy takiej umowy, czy zgody wierzyciela na przejęcie długu. Stanowisko powoda wręcz wprost wskazuje, że zgody na przejęcie długu w zakresie opłaty za rok 2012 r. powód jako wierzyciel nigdy nie wyraził.

Skoro pozwany nie wykazał zdarzeń prawnych, które skutkowałyby zwolnieniem go z obowiązku uiszczenia opłaty rocznej z tytułu czynności dozoru technicznego za 2012 r., odpowiadał on wobec powoda – jako strona umowy o świadczenie usług dozoru technicznego i tym samym osoba, na rzecz której w oparciu o wymienioną umowę były wykonywane czynności dozoru (art. 34 ustawy o dozorcze technicznym) – za zapłatę opłaty rocznej za 2012 r. Opłaty za wskazany rok Urząd (...) nie mógłby dochodzić od Wspólnoty Mieszkaniowej (...)ul. (...)/Plac (...), gdyż umowa zawarta przez powoda i pozwanego wykreowała stosunek prawny o charakterze względnym, skuteczny jedynie wobec jej stron. Nie można wprawdzie wykluczyć, że między wspólnotą mieszkaniową i powodem nawiązał się stosunek zobowiązaniowy uzasadniający obciążanie wspólnoty opłatami za kolejne lata (począwszy od 2013 r.), jednakże nie było to przedmiotem rozpoznania w sprawie, wobec czego Sąd Okręgowy nie czynił w tym zakresie jakichkolwiek ustaleń.

W świetle powyższego bez znaczenia dla istnienia zobowiązania pozwanego za rok 2012 pozostawała okoliczność funkcjonowania na nieruchomości wspólnoty mieszkaniowej (co zresztą miało miejsce już w latach wcześniejszych, bo wspólnota powstała z mocy prawa w momencie wejścia w życie przepisów ustawy z 24.06.1994 r. o własności lokali), jak również dokonania wyboru organów tej wspólnoty i podjęcia uchwały o powierzeniu zarządu spółce P.. Ubocznie

zauważyć należy, że nie można wykluczyć, iż zapłata przez pozwanego opłaty za dozór za 2012 r. będzie ewentualnie skutkowałą powinnością dokonania wzajemnych rozliczeń pomiędzy pozwanym i wspólnotą mieszkaniową.

Wobec powyższego Sąd odwoławczy uznał, że apelacja powoda zasługuje na uwzględnienie i dokonał zmiany zaskarżonego wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 734 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 marca 2012 r. do dnia zapłaty. O roszczeniu odsetkowym orzeczono w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. Zważywszy, że rachunek obejmujący opłatę roczną z tytułu dozoru technicznego, który został doręczony pozwanemu przez powoda (pozwany ostatecznie wycofał się z zarzutu niedoręczenia mu faktury, przyznając na rozprawie w dniu 06.06.2013 r., że nie pamięta, czy faktura została mu doręczona) przewidywał płatność opłaty rocznej do dnia 29 marca 2012 r., należy uznać, iż od 30 marca 2012 r. pozwany opóźnił się ze spełnieniem wskazanego świadczenia pieniężnego i od tego dnia powód mógł żądać odsetek ustawowych za czas opóźnienia.

Konsekwencją zmiany rozstrzygnięcia co do meritum sprawy musiała być również zmiana orzeczenia o kosztach procesu zawartego w zaskarżonym wyroku. O kosztach tych Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. 2013.490). Pozwany przegrał postępowanie przed Sadem Rejonowym i dlatego powinien zwrócić powodowi koszty procesu poniesione przez niego w tym postępowaniu, a zatem wynagrodzenie pełnomocnika powoda, które w stawce minimalnej opiewało na 180 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa wynoszącą 17 zł i opłatę od pozwu w kwocie 30 zł. Łącznie zasądzono zatem od pozwanego na rzecz powoda 227 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

O kosztach procesu w instancji odwoławczej orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 ww. rozporządzenia. Pozwany przegrał w całości postępowanie apelacyjne i dlatego obciążył go zwrot kosztów procesu wydatkowanych przez powoda w przedmiotowym postępowaniu. Na koszty procesu prowadzonego przed Sądem Okręgowym przez powoda złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika, wynoszące w stawce minimalnej 90 zł oraz opłata od apelacji opiewająca na 30 zł. Wobec powyższego zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

SSO Anna Paszyńska-Michałowska.